

Sygn. akt II Ca 1287/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karina Marczak
Sędziowie:	SO Sławomir Krajewski (spr.) SR del. Julia Ratajska
Protokolant:	sekr. sądowy Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2015 roku w S.

sprawy z powództwa **Gminy M. S.**

przeciwko **L. F.**

o opróżnienie i wydanie lokalu mieszkalnego

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 28 stycznia 2014 roku, sygn. akt I C 172/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej L. F. na rzecz powódki Gminy M. S. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt II Ca 1287/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem, zaocznym wobec pozwanej P. D. (1), sygn. akt I C 172/13, Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie nakazał pozwanym P. D. (1), L. F., D. M., N. M., R. M., aby opróżnili z rzeczy i wydali powódce Gminie M. S. lokal mieszkalny położony w S. przy ul. (...) (I); ustalił, że pozwanym P. D. (1), L. F., D. M., N. M. i R. M. nie przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego (II); zasądził od pozwanych P. D. (1), L. F., D. M. solidarnie na rzecz powódki kwotę 320 zł tytułem kosztów procesu (III); oddalił wniosek powódki o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych N. M., R. M. kosztów procesu (IV) oraz nadał wyrokowi co do pkt. I, w zakresie w jakim dotyczy pozwanej P. D. (1), rygor natychmiastowej wykonalności (V.).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustalonym w sposób następujący stanie faktycznym:

Powódka jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...).

Powódkę Gminę M. S. oraz pozwaną L. F. łączyła umowa najmu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...). Z powodu zaległości w opłatach, pismem z dnia 11 czerwca 2010 roku wezwano pozwaną L. F. do zapłaty zaległości w kwocie 1165,57 zł, z jednoczesnym wyznaczeniem jednomiesięcznego terminu zapłaty z zagrożeniem wypowiedzenia umowy najmu. Pomimo wezwania, zadłużenie nie zostało uregulowane. W związku z tym, umowa najmu lokalu mieszkalnego została wypowiedziana pismem z dnia 27 września 2010 roku.

Pozwana L. F. nie przebywała w spornym lokalu przez około dwa lata, kiedy to pracowała w Niemczech.

Pozwana D. M. wprowadziła się do spornego lokalu razem ze swoimi dziećmi, tj. małoletnimi N. M. i R. M., około marca 2011 roku. Nastąpiło to za zgodą L. F. w zamian za opiekę nad P. D. (1) i w zamian za częściowe pokrywanie opłat czynszowych za sporne mieszkanie.

Pozwana D. M. zarabia około 1200 zł netto miesięcznie i otrzymuje alimenty na dzieci w łącznej wysokości 630 zł. miesięcznie.

Pozwana L. F. opuściła zakład karny w roku 2009. Sporne mieszkanie było zadłużone. W związku z tym, w roku 2010 wyjechała za granicę do pracy. Tam ma również siostrę. W czasie, gdy pracowała za granicą sporadycznie przebywała w spornym mieszkaniu. Pozwana L. F. zarabia między 600 a 1000 euro miesięcznie.

Pozwana P. D. (2), urodzona (...), postanowieniem z dnia 14 stycznia 2004 roku została umieszczona w rodzinie zastępczej, tj. u H. i Z. M., do ukończenia 18 roku życia. W chwili obecnej pozwana mieszka w spornym lokalu od 2011 roku. Wprowadziła się do spornego lokalu, po tym, jak uzyskała pełnoletniość. Pozwana P. D. (2) nie pracuje i jest na zasiłku pielęgnacyjnym.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w całości.

Sąd wskazał, że dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci załączonych do pozwu dokumentów oraz przesłuchania pozwanych D. M. i L. F..

Z treści materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań pozwanych wynika, że w spornym mieszkaniu przebywają D. M., N. M., R. M., L. F., P. D. (1). Przesłuchani pozwani nie wskazywali, aby mieszkali jeszcze jakieś inne osoby.

Jako podstawę prawną żądania Sąd Rejonowy wskazał art. 222 kc. Zauważył, że pozwani nie mieli żadnego tytułu prawnego do zajmowanego lokalu. Jedyną najemczynią, tj. L. F. utraciła prawo do zajmowania lokalu, z uwagi na to, że umowa wobec niej została skutecznie wypowiedziana.

Sąd zważył, że Gmina M. S. była uprawniona do wypowiedzenia stosunku najmu z L. F.. Konsekwencją tego był pozew eksmisyjny. Tym samym, pozwana L. F. nie ma żadnego tytułu do zajmowanego lokalu.

Również pozostałym pozwany nie przysługuje żaden tytuł prawny do zajmowania lokalu. Wynika to stąd, że pozostali pozwani zamieszkali w spornym lokalu już po tym, jak wygasł stosunek najmu z jedynym najemcą. Z zeznań pozwanych wynika, że D. M. zamieszkała razem ze swoimi dziećmi - małoletnimi pozwany około marca 2011 roku.

Z kolei P. D. (1) zamieszkała w spornym lokalu po tym, jak uzyskała pełnoletniość, czyli w 2011 roku. Konsekwencją tego jest, że nie znajdują do tych pozwanych zastosowania przepisy ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r., Nr 31, poz. 266 ze zm.). Nie można było zatem przyznać im lokalu socjalnego.

W ocenie Sądu Rejonowego również pozwanej L. F. nie przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego. Nie zachodzą wobec niej przesłanki obligatoryjnego przyznania lokalu socjalnego. Poza tym, pozwana ma 45 lat i pracuje zarabiając między 600 a 1000 euro miesięcznie. W tej sytuacji należało uznać, że nie zachodzą przesłanki dla ustalenia, że pozwanej przysługuje prawo do lokalu socjalnego czy to z urzędu, czy też w sytuacji fakultatywnej. Z ww. przyczyn Sąd ustalił, że wskazanej osobie nie przysługuje takie uprawnienie.

W ocenie Sądu pierwszej instancji pozwanym D. M. oraz L. F. nie przysługiwałoby uprawnienie do lokalu socjalnego również ze względu na art. 5 kc. Zauważono, że z treści ust. 4 art. 14 ww. ustawy wynika określone prawo podmiotowe, które sprowadza się do ewentualnego roszczenia o ustalenie prawa do lokalu socjalnego. W ocenie Sądu Rejonowego skorzystanie z tego prawa przez wymienione pozwane byłoby sprzeczne ze społecznym przeznaczeniem tego prawa oraz z zasadami współżycia społecznego. Na powódce ciąży z mocy ustawy obowiązek tworzenia warunków do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej. Gmina na zasadach i w wypadkach przewidzianych w ustawie zapewnia lokale socjalne i lokale zamienne, a także zaspokaja potrzeby mieszkaniowe gospodarstw domowych o niskich dochodach, dla osób znajdujących się w trudnej sytuacji. Powyższe zadania gmina jest obowiązana wykonywać z wykorzystaniem mieszkaniowego zasobu gminy lub w inny sposób. Faktem powszechnie znanym jest to, że obecnie występuje bardzo duża dysproporcja pomiędzy ilością lokali pozostających w zasobie mieszkaniowym Gminy M. S., a liczbą osób oczekujących na przydział lokalu mieszkalnego spełniających ustalone uchwałą Rady Miasta S. kryteria przyznania im lokalu z zasobu mieszkaniowego gminy, a także osób którym z mocy orzeczenia sądowego przysługuje prawo do lokalu socjalnego. Dysproporcja ta objawia się wydłużającą się kolejką osób oczekujących na skierowanie ich do zawarcia umowy najmu, wieloletnim opóźnieniem w realizacji wyroków orzekających obowiązek opróżnienia i wydania lokalu z jednoczesnym ustaleniem prawa do lokalu socjalnego z uwagi na brak lokali socjalnych do zaoferowania. W istniejącej sytuacji powódka musi kłaść nacisk na racjonalne gospodarowanie posiadanym zasobem mieszkaniowym, aby w maksymalnym możliwym stopniu realizować potrzeby swoich mieszkańców. Poza tym podkreślono, że uprawnienie do lokalu socjalnego ma przysługiwać osobom rzeczywiście potrzebującym, a zwłaszcza oczekującym na taki lokal. Jak się natomiast okazało pozwana L. F., na co wskazują zeznania D. M., wprowadziła się do spornego lokalu razem ze swoimi dziećmi za zgodą L. F. m.in. w zamian za częściowe pokrywanie opłat czynszowych za sporne mieszkanie. Doszło zatem między tymi osobami do zawarcia umowy i to odpłatnej. Takie działania są nieprawidłowe. Powódka lokal udostępniła L. F. i jej dzieciom i to na mocy umowy z dnia 2 lipca 1996 roku. Natomiast L. F. bez zgody powódki udostępniła odpłatnie ten lokal również innym osobom. Co więcej, L. F. sama wyjeżdżała za granicę do pracy pozostawiając to mieszkanie na długi czas w dyspozycji D. M.. Obie pozwane zachowały się nieuczciwie. L. F. niejako czerpała korzyści z lokalu, który nie stanowi przecież jej własności. Z kolei D. M. w ten sposób - niejako poza kolejką - postanowiła wejść w posiadanie lokalu komunalnego. Takie postępowanie powoduje, że osoby, które oczekują na lokal komunalny i mają pierwszeństwo przed D. M., mogą czuć się oszukani, gdyż nie otrzymali mieszkania, choć postępowali zgodnie z przepisami prawa.

Dalej Sąd zważył, że stroną wygrywającą postępowanie jest powódka. Stosownie zatem do zasad przewidzianych w art. 98 kpc. pełnoletni pozwani powinni ponieść koszty procesu. Na koszty te w niniejszej sprawie składały się: opłata sądowa uiszczona w kwocie 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 120 zł. określone zgodnie z treścią Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.). Mając na uwadze art. 102 kpc. Sąd Rejonowy oddalił wnioski o przyznanie kosztów procesu od małoletnich pozwanych. Sąd z urzędu nadał wyrokowi, zakresie w jakim dotyczy P. D. (1) rygor natychmiastowej wykonalności, co wynika z art. 333 § 1 pkt. 3 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana L. F. i zaskarżając wyrok w części, tj. co do pkt I, II i III, wniosła o jego zmianę w ten sposób, iż żądanie pozwu zostanie oddalone w całości wobec L. F., ewentualnie, iż orzeczone zostanie, że L. F. przysługuje prawo do lokalu socjalnego, a nadto, iż oddalone żądanie zasądzenia kosztów postępowania na rzecz powódki od L. F.. Jako żądanie ewentualne wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku w objętej apelacją części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przed Sądem pierwszej instancji, a ponadto zwolnienie pozwanej L. F. z kosztów sądowych w całości, zasądzenie od powódki, a na rzecz pozwanej L. F., kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, wedle norm przepisanych. Wreszcie w przypadku nieuwzględnienia apelacji skarżąca wniosła o odstąpienie od obciążania jej kosztami postępowania.

Skarżąca wniosła także o przeprowadzenie postępowania dowodowego z zeznań pozwanej L. F. oraz z zeznań H. M. oraz z dwóch potwierdzeń zameldowania na pobyt czasowy na okoliczność braku podstaw do orzeczenia o nakazaniu opróżnienia z rzeczy i wydaniu powódce lokalu przy ul. (...) w S. wobec pozwanej L. F.; faktu, iż wobec pozwanej

L. F. winno być orzeczone prawo do lokalu socjalnego; okoliczności przebywania dzieci pozwanej L. F. w rodzinie zastępczej, stałego zameldowania dzieci L. F. w lokalu przy ul. (...); faktu sposobu korzystania z lokalu przy ul. (...) w S. przez pozwaną L. F. i jej dzieci

Skarżąca zarzuciła Sądowi pierwszej instancji dowolne, a przez błędne ustalenie stanu faktycznego w sprawie, naruszenie przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania cywilnego, co doprowadziło do ich nieprawidłowego zastosowania (względnie niezastosowania) i w konsekwencji do wydania orzeczenia niezgodnego z prawem, uznającego zasadność roszczenia powódki, a także naruszenie:

- art. 227 kpc, art. 231 kpc oraz art. 233 § 1 kpc. wyrażające się w tym, że nie uwzględniono całości materiału dowodowego i nastąpiła dowolność w ocenie dowodów; Sąd w sposób wadliwy odmówił wiary niektórym dowodom w sprawie, bądź też wyciągnął błędne wnioski z zebranego materiału dowodowego i w konsekwencji ustalił nieprawdziwy stan faktyczny poprzez:

a) pominięcie faktu niepełnosprawności umysłowej P. D. (1) (córci pozwanej L. F.), która wymaga opieki i która od 2012 roku zamieszkuje w lokalu przy ul. (...);

b) pominięcie faktu, iż prawo do lokalu przy ul. (...) w S. mają także dzieci pozwanej, tj. A. F., D. D. i P. D. (2) oraz że dwoje z nich (A. i D.) są niepełnoletni;

c) wyprowadzenie błędnych wniosków z faktu, iż pozwana jedynie od czasu do czasu jeździ do pracy do Niemiec, błędne określenie, iż pozwana sporadycznie przebywała w spornym lokalu oraz pominięcie faktu, iż pozwana nigdy nie zrezygnowała z prawa do mieszkania i przebywania w lokalu przy ul. (...);

d) pominięcie okoliczności spłacenia zadłużenia przez pozwaną; bieżącego regulowania opłat za lokal; spokojnego korzystania z lokalu; dobrego stanu technicznego lokalu, czyli przesłanek co najmniej uzasadniających przyznanie prawa do lokalu socjalnego w świetle art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów mieszkaniowym zasobie gminy i z mianie Kodeksu Cywilnego.

- art. 14 ust. 1. ust. 3. ust. 4 pkt 2 i art. 2 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów mieszkaniowym zasobie gminy i z mianie Kodeksu Cywilnego (Dz. U. z 2014r. poz. 150) w zw. z art. 5 kc poprzez uznanie, iż nie zachodzą przesłanki do orzeczenia o prawie do lokalu socjalnego dla pozwanej L. F., co wynikało głównie z ustalenia w sposób dowolny stanu faktycznego w sprawie.

Skarżąca wskazała, że Sąd pierwszej instancji nie wyjaśniał takich okoliczności jak: trudna sytuacja materialna i rodzinna pozwanej L. F., niepełnosprawność P. D. (1) przyczyny wyjazdów do Niemiec pozwanej i okoliczności z tym związane.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na swoją rzecz od skarżącej pozwanej zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

W okolicznościach sprawy zachodzą podstawy do uznania, że pozwana L. F., wskutek wypowiedzenia jej przez powódkę umowy najmu spornego lokalu, zobowiązana jest, na podstawie art. 675 § 1 kc, wydać ten lokal powódce. Jednocześnie w drodze takiego wypowiedzenia pozwana utraciła skuteczne wobec powódki, jako właściciela lokalu, uprawnienie do władania nim, co czyni powództwo zasadnym także w świetle powołanej przez Sąd pierwszej instancji normy prawnej zawartej w art. 222 § 1 kc.

Sąd Okręgowy w zakresie oceny skuteczności wypowiedzenia umowy najmu uzupełnił postępowanie dowodowe, poprzez przeprowadzenie dowodu ze znajdującego się w aktach sprawy dokumentu w postaci wezwania do zapłaty z dnia 11 czerwca 2010 roku, wraz z dowodem jego wysłania pozwanej na adres spornego lokalu.

Przy uwzględnieniu treści tego dokumentu nie można mieć wątpliwości co do zachowania procedury wypowiedzenia umowy najmu, przewidzianej w art. 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Nie sprzeciwia się temu okoliczność, że przesyłka ta, podobnie jak zawierająca wypowiedzenie umowy najmu, została zwrócona, jako niepodjęta w terminie, w tym w świetle zeznań pozwanej, że czasowo przebywała na terenie Niemiec. Zgodnie bowiem z art. 6g tej ustawy w okresie trwania najmu strony umowy są obowiązane informować się nawzajem na piśmie o każdej zmianie adresu swojego zamieszkania lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku korespondencję wysłaną na ostatni adres listem poleconym, za potwierdzeniem odbioru i nieodebraną, uważa się za doręczoną. Pozwana nie wykazała, że poinformowała wynajmującego o zmianie swego adresu, a nawet na okoliczność taką się nie powoływała.

W toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz w apelacji skarżąca nie kwestionowała istnienia przesłanek do wypowiedzenia jej umowy najmu w ww. trybie, to jest wobec zalegania z zapłatą czynszu i innych opłat obciążających najemcę za trzy pełne okresy płatności. Podnosiła jedynie, że zadłużenie to zostało spłacone w 2010 roku i obecnie nie zalega z opłatami za lokal, a jednocześnie nie wskazywała i nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność, że owa spłata nastąpiła w terminie zakreślonym jej w piśmie z dnia 11 czerwca 2010 roku i w chwili wypowiedzenia umowy najmu (pismem z dnia 27 września 2010 roku), podając ogólnikowo, że nastąpiło to w 2010 roku. Skarżąca określała zresztą okoliczność tej spłaty, zasadniczo jako przesłankę przyznania jej prawa do lokalu socjalnego w świetle art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów mieszkaniowym zasobie gminy i z mianie Kodeksu Cywilnego.

Przechodząc do rozważań w tej ostatniej kwestii na wstępie odnotować należy, że prawomocnym wyrokiem, wydanym w niniejszej sprawie pod sygnaturą akt II C 409/14, Sąd Rejonowy Szczecin Centrum w S. utrzymał w mocy wyrok zaoczny z dnia 28 stycznia 2014 roku, w stosunku do pozwanej P. D. (1) oraz dodatkowo nakazał pozwanej P. D. (2) opróżnienie i wydanie powódce Gminie M. S. lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...), orzekając jednocześnie, że pozwanej nie przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego.

Orzeczenie Sądu Rejonowego co braku uprawnienia pozwanej do otrzymania lokalu socjalnego jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec: 1) kobiety w ciąży, 2) małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 1998 r. Nr 64, poz. 414, ze zm.) lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą, 3) obłożnie chorych, 4) emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, 5) osoby posiadającej status bezrobotnego, 6) osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały - chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.

Pozwana powoływała się na sprawowanie przez siebie opieki nad posiadającą status osoby niepełnosprawnej córką P. D. (1).

Po pierwsze w stosunku do tej ostatniej, jak to już wskazano powyżej, zapadło prawomocne orzeczenie o braku posiadania przez nią uprawnienia do lokalu socjalnego.

Po drugie niezależnie od tej okoliczności, nawet gdyby uznać pozwaną L. F. za osobę sprawującą opiekę nad niepełnosprawną córką i wspólnie z nią zamieszkałą, czemu w świetle unormowania art. 365 § 1 kpc, nie sprzeciwia się okoliczność wydania powyższego wyroku, to pozwana ta posiada realną i obiektywną możliwość zamieszkania w innym lokalu, co wyklucza obligatoryjne przyznanie jej uprawnienia do lokalu socjalnego.

W zakresie takiej możliwości zamieszkania w innym lokalu Sąd Okręgowy wskazuje, że skarżąca w piśmie z dnia 21 maja 2014 roku podała, że P. D. (1) mieszka z nią w Niemczech, gdzie przyznane zostało jej przez lokalny samorząd mieszkanie, które najmuje. Ta ostatnia okoliczność została potwierdzona zeznaniami świadka H. M., która dodatkowo podała, że pozwana ma siostrę w H., u której czasami mieszka. Okoliczność posiadania prawa do lokalu w Niemczech L. F. potwierdziła w ramach swych zeznań jako świadek na rozprawie w dniu 4 marca 2015 roku, w sprawie II C 409/14. Mając na uwadze powyższe i kierując się zasadami doświadczenia życiowego, które nakazują przyjęcie, że osoba, która od dłuższego czasu znajduje zatrudnienie za granicą, uzyskała tam prawo do lokalu i może liczyć na pomoc, także w zakresie mieszkania, zamieszkałej tam bliskiej rodziny, znajduje się w na tyle dobrej sytuacji materialnej i życiowej, że jest w stanie sobie i osobom, na których sprawuje opiekę, zapewnić utrzymanie i lokum, stwierdzić trzeba, że pozwana L. F. i P. D. (1) mają możliwość zamieszkania w innym niż przedmiotowy lokal. Znamiennym jest, że pozwana, której odmówiono w niniejszej sprawie udzielenia dobrodziejstwa zwolnienia od kosztów sądowych, nie wywiodła zażalenia od postanowienia Sądu pierwszej instancji w tym przedmiocie.

Wreszcie przyznania pozwanej uprawnienia do lokalu socjalnego nie uzasadnia względ na dotychczasowy sposób korzystania przez nią z lokalu oraz jej sytuację materialną i rodzinną, to jest okoliczności, o jakich mowa w art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów (...). Po pierwsze ów sposób korzystania z lokalu, gdzie pozwana bez zgody i wiedzy wynajmującego udostępniła go innym osobom, nie może zasługiwać na pełną aprobatę. Po wtóre, jak to wskazano powyżej obecna sytuacja życiowa pozwanej nie może być kwalifikowana jako szczególnie trudna. W tej sytuacji sama tylko okoliczność braku obecnie zalegania z opłatami za lokal nie jest wystarczająca do przyznania uprawnienia do lokalu socjalnego.

W świetle tych wszystkich okoliczności Sąd Okręgowy za zbędne uznał uzupełnianie postępowania dowodowego w zakresie postulowanym w apelacji, gdyż wszystkie okoliczności mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w przedmiocie uprawnienia pozwanej L. F. do lokalu socjalnego, zostały już dostatecznie wyjaśnione, w tym w świetle oświadczeń i zeznań samej pozwanej.

Reasumując, na podstawie art. 385 kpc, orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 108 § 1 kpc i art. 98 § 1 i 3 kpc, w zw. z art. 99 kpc, przy uwzględnieniu konieczności uznania pozwanej za przegrywającą to postępowanie w całości i wysokości jego kosztów poniesionych przez powódkę, w postaci wynagrodzenia jej pełnomocnika procesowego.

Jednocześnie w sprawie brak było podstaw do odstąpienia od obciążania pozwanej kosztami przedmiotowego postępowania, na podstawie art. 102 kpc. W szczególności jej sytuacja życiowa nie może być uznana za szczególnie trudną, co już wywiedziono powyżej. W sprawie nie występują także inne nadzwyczajne okoliczności mogące uzasadniać takie rozstrzygnięcie.